

Ara

Ara: del verb “arar”; gerundi, “arant”

Arar a la ciutat entre les pedres
brutes dels raïls, petroli en pols
les recobreix, i cobreix el meu alè.

Inocu caminar entre els clarsdebosc
d'aquest subsòl, dins els vagons plens
de silenci i de gent que es lleva per treballar
i els ulls absents mancats de força
o de sentit, lluny
del seu cos, de tots els altres.

Ara.

Desbrossa les pestanyes
del tel de mandra que les entreclou
treu la mà del paquet
i busca allò que volen els altres.
No som només homes davant de la mort
també ho som davant de l'altre.
La vida que dónes et fa algú
la resta és una anècdota
del teu pas per la terra.

Ara.

La teva mà sobre la fusta
o la teva mà sobre botons i botons de plàstic
Els teus ulls sobre els infinits
de diferència, en la terra, el cel, l'horitzó,
o sobre superfícies rectes, llises,
sobre una taula i sota llum regular.

Ara

perquè les coses canviïn
amb prudència, a poc a poc
i amb constància. Descansa
per continuar arant. Ara
i descansaràs.
A qui és a la llum, la llum li ve.
I a qui se n'amaga, la llum li fuig.
És tan simple.

Ara.

Sempre el que tu hi dónis
serà menys del que en rebràs
i si no, ara rebel·lat
perquè algú et fa esclau.
És en aquest moment on has d'arar
És en aquest lloc quan has d'arar
És en la diferència que sempre és ara.
És ara. La terra t'espera.